

Carta do Prelado (maio 2012)

"O mes de maio fálanos, sobre todo, da continua presenza da Santísima Virxe no camiño da Igrexa e de cada cristián", di o Prelado na súa carta de maio.

06-05-2012

Queridísimos: que Xesús gárdeme ás miñas fillas e aos meus fillos!

A chegada do mes de maio trae sempre ás nosas almas unha particular ledicia. Ao xúbilo pascual únese o comezo dunhas semanas

dedicadas especialmente á Virxe, en gran número de países. E como non van encherse de gozo os fillos ao notar de forma especial e con máis proximidade a presenza da nai? Resulta moi lóxico que suceda así. Como aseguraba un antigo escritor eclesiástico, a Virxe, durante a visita a santa Isabel, «coa súa lingua (...) fixo brotar para a súa curmá, como dunha fonte, un río de dons divinos. En efecto, alí onde chega a *chea de grazas*, todo queda colmado de ledicia» [1] .

Hoxe desexaría repasar unha vez máis convosco algúns dos motivos de xúbilo e de agradecemento que nos trae este quinto mes do ano. Xa o primeiro día, a festa de san Xosé Artesán, hoxe conmemorada, constitúe un momento de auténtico *gaudium* para as mulleres e os homes que, como nós, han de buscar a santificación persoal e exercer o apostolado no traballo profesional e

por medio do que facer cotián.

Lembro a alegría do noso Pai cando se comezou a celebrar esta memoria litúrxica, pois -como escribiu nunha das súas homilías- ***esa festa, que é unha canonización do valor divino do traballo, mostra como a Igrexa, na súa vida colectiva e pública, faise eco das verdades centrais do Evanxeo, que Deus quere que sexan especialmente meditadas nesta época nosa [2] .***

A festa de san Xosé Artesán convida-nos a non esquecer o valor transcendente dunha tarefa profesional honrada, ben cumprida, como a que o santo Patriarca desenvolveu durante moitos anos. Como condición imprescindible, requírese realizala con perfección sobrenatural e humana, é dicir, co desexo de dar gloria a Deus e de servir ao próximo, independentemente da consideración social que se lle

atribúa. Cantas veces escoitei comentar a san Xosemaría que o valor divino do traballo humano depende do amor a Deus con que leva a cabo, do espírito de servizo con que se empeza e termínase!

Aproveito esta carta para pedirvos oracións polos 35 diáconos da Prelatura, aos que administrarei a ordenación presbiteral dentro de catro días. En anos anteriores, cada un destes homes procuraba santificarse e moverse apostólicamente no ámbito da súa profesión civil. En diante, o labor sacerdotal converterase para eles - por expresalo dalgún xeito- na súa *profesión* , á que dedicarán todas as horas da xornada, co inmenso gozo de saberse instrumentos do Señor na aplicación da redención ás almas. Recemos para que vivan como sacerdotes santos, doctos, alegres e deportistas no terreo sobrenatural, pois así o desexaba san Xosemaría:

**sacerdotes-sacerdotes, *sacerdotes*
cento por cento [3] .**

Outro motivo de alegría para min foi a viaxe pastoral que realicei a Camerún na semana de Pascua; un país que tantas esperanzas ofrece á Igrexa en África e en todo o mundo. E, máis recentemente, os días que pasei en Pamplona con motivo do cincuenta anos do comezo da Clínica Universidade de Navarra. Nos dez lustros transcorridos, innumerables persoas -médicos, enfermeiras, persoal administrativo- dedicáronse a atender con espírito cristián aos enfermos; e milleiros de pacientes recuperaron a saúde, aprenderon a ofrecer a Deus os seus sufrimentos, e algúns mesmo a morte, en estreita unión con Xesucristo na Cruz. Dou grazas a deus con toda a alma -acompañádeme tamén vós-, porque a solicitude de san Xosemaría polos enfermos, posta de manifesto desde os comezos da Obra e aínda antes,

atopou canle neste gran proxecto que o noso Fundador impulsou persoalmente, así como en tantas outras iniciativas similares que irán xurdindo ao longo dos anos en diversos países.

Pero, fillas e fillos meus, o mes de maio fálanos, sobre todo, da continua presenza da Santísima Virxe no camiño da Igrexa e de cada cristián. Nada máis lóxico, pois, que tratemos de obter o maior froito espiritual e apostólico das próximas semanas.

En primeiro lugar, detéñome nese costume mariano moi querido: a romaría de maio. Mañá, día 2, cúmprese outro aniversario da que san Xosemaría realizou, acudindo ao santuario da nosa Señora de Sonsoles en 1935, en compañía de dous fillos seus, e abrindo o paso a este costume mariano na Obra. Desde entón, a cantos milleiros de ermidas e santuarios da Virxe se ha ir

piadosamente no mundo enteiro,
seguindo as pegadas do noso Pai!
Pidámosle que camiñemos na
romaría co seu mesmo recollemento
e confianza na nosa Nai, co seu
mesmo espírito apostólico; e, con este
fin, convidemos tamén a algún
amigo, colega ou parente, para que
nos acompañe nesa mostra filial de
agarimo á nosa Señora.

Cara á metade do mes, celebraremos
tanto a festa da Virxe de Fátima
como o aniversario da novena de san
Xosemaría á nosa Señora de
Guadalupe, en 1970: dous recordos
que nos impulsan a coidar con
esmero os intres de oración mental e
as oracións vocais, especialmente o
Rosario, tan recomendado pola nosa
Señora ao tres pastorcillos. Sexamos
santamente ambiciosos nas nosas
intencións apostólicas, suplicando a
María pola Igrexa e o Papa; polos
froitos do *Ano da fe* para o que nos
estamos preparando; pola

renovación da vida cristiá en todo o mundo.

O día 17, que este ano coincide coa solemnidade da Ascensión do Señor, é o vixésimo aniversario da beatificación do noso Pai. Qué memoria das marabillas da graza tráenos esta data, compartida co beato Xoán Paulo II e co queridísimo don Álvaro! Qué ocasión tan boa para aumentar a nosa gratitude a Deus e os nosos afáns de seguir o exemplo do instrumento fiel que escolleu o Ceo para fundar o Opus Dei!

Nas datas seguintes do mes, podemos acompañar de preto á nosa Señora na preparación da festa de Pentecostés, que este ano se celebra o domingo 27. San Xosemaría impulsábanos a deternos neses días - ou nos seguintes-, de modo persoal, na consideración do decenario ao Espírito Santo. Asume unha

importancia capital que nos manteñamos moi preto da Virxe nesas xornadas, aprendendo dela a ter máis intimidade co Santificador das nosas almas.

Poucas semanas aló, considerando a presenza da nosa Señora no Cenáculo de Xerusalén, cos Apóstolos e as santas mulleres, en espera da vinda do Paráclito, Bieito XVI facía notar que *con María comeza a vida terrea de Xesús e con María inician tamén os primeiros pasos da Igrexa* [4] . Deus quixo que o seu Fillo se encarnase nas entrañas purísimas da Virxe, e o mesmo Señor déunola por Nai xunto á Cruz. Por iso, cando os primeiros discípulos congregáronse no Cenáculo á espera do Consolador prometido, a Virxe Santa atopábase entre eles, pedindo «coas súas oracións o don do Espírito, que na Anunciación xa a cubriu coa súa sombra» [5] .

Advirte o Papa que a presenza da Nai de Deus cos Once, despois da Ascensión, non é, por tanto, unha simple anotación histórica de algo que sucedeu no pasado, senón que asume un significado de gran valor, porque con eles comparte o máis precioso que ten: a memoria viva de Xesús, na oración; comparte esta misión de Xesús: conservar a memoria de Xesús e así conservar a súa presenza [6] .

Non é difícil imaxinar que, no tempo entre a Ascensión do Señor e a vinda do Espírito Santo, os discípulos, tendo ao seu lado á Nai de Xesús, escoitarían da súa viva voz e con gran piedade tantos recordos como Ela conservaba no seu corazón: desde o anuncio da Encarnación ao nacemento en Belén; desde os azarosos meses que seguiron á persecución de Herodes até os anos de traballo e a estancia en Nazaret; desde os tempos felices da

predicación e milagres do Señor durante a vida pública, até as horas tristes da súa paixón, morte e sepultura; e logo a alegría da resurrección, as aparicións en Judea e Galilea, as últimas instrucións do Mestre... Ao compás das fortes vivencias de María, o Espírito Santo ía preparando aos Apóstolos e aos outros discípulos para a plenitude de Pentecostés.

Que boa escola, fillas e fillos meus, é o Cenáculo! Escola de oración, na que Santa María resalta como mestra inigualable. ***Mestra de oración*** [7] , dicía o noso Pai; e tamén ***Mestra do sacrificio escondido e silencioso*** [8] . Alí a Virxe permanece a escóita das inspiracións do Paráclito e aprende aos primeiros a ouvir a Deus no recollemento da oración. **Venerar á Nai de Xesús na Igrexa significa, por conseguinte, aprender dela a ser comunidade que ora: esta é unha das notas esenciais da**

primeira descrición da comunidade cristiá trazada nos Feitos dos Apóstolos (cfr. Hch 2, 42). Con frecuencia recórrese á oración por situacións de dificultade, por problemas persoais que impulsan a dirixirse ao Señor para obter luz, consolo e axuda. María convida a abrir as dimensións da oración, a dirixirse a Deus non só na necesidade e non só para pedir por si mesmos, senón tamén de modo unánime, perseverante e fiel, con "un só corazón e unha soa alma" (Hch 4, 32) [9] .

É unha misión que a Virxe confía a quen desexan ser fieis fillos seus: ensinar a outras persoas a dirixirse a Deus en todo momento, non só nas necesidades perentorias ou nas situacións difíciles. *Para algúns, todo isto quizá resulta familiar; para outros, novo; para todos, arduo. Pero eu* -escribiu san

Xosemaría- (...) non cesarei de predicar a necesidade primordial de ser alma de oración sempre!, en calquera ocasión e nas circunstancias máis dispares, porque Deus non nos abandona nunca. Non é cristián pensar na amizade divina exclusivamente como nun recurso extremo. Pódenos parecer normal ignorar ou desprezar ás persoas que amamos? Evidentemente, non. Aos que amamos van constantemente as palabras, os desexos, os pensamentos: hai como unha continua presenza. Pois así con Deus [10] .

Deste xeito comportouse sempre a Virxe Santísima. No Calvario, xunto ao patíbulo, reza. Non é unha actitude nova de María. Así se conduciu sempre, cumprindo os seus deberes, ocupándose do seu fogar. Mentres estaba nas cousas da terra, permanecía pendente de

Deus. Cristo (...) quixo que tamén a súa Nai, a criatura máis excelsa, a chea de graza, confirmásenos nese afán de elevar sempre a mirada ao amor divino [11] .

Agora, desde o Ceo, onde vive glorificada en corpo e alma, a Santísima Virxe segue moi de preto a cada un, cumprindo á letra o encargo que lle fixo Xesús na persoa de san Juan: *muller, aquí tes ao teu fillo [12] .*

Encomendémosle todas as fases de paso da nosa existencia persoal e eclesial -recomenda Bieito XVI- , entre elas a do noso tránsito final. María apréndenos a necesidade da oración e indícanos que só cun vínculo constante, íntimo, cheo de amor co seu Fillo, podemos saír de "a nosa casa", de nós mesmos, con valentía, para chegar até os confíns do mundo e anunciar por todas as partes ao Señor Xesús, Salvador do mundo [13] .

Rezamos o *Dominus tecum* do avemaría coa piedade diaria con que o repetía o noso Pai? Como insistimos á Virxe para que nos axude a aproveitar os dons e os froitos do Espírito Santo?

Seguide moi unidos ás miñas intencións, que se resumen nunha oración intensa pola Igrexa, polo Papa, polos sacerdotes e relixiosos, pola santidad de todo o pobo cristián. Pidamos ao Espírito Santo, recorrendo á intercesión da Virxe, que suscite en todos, pastores e fieis, o anhelos de cumprir en todo momento a santa Vontade de Deus.

E acompañádeme na viaxe que penso realizar a Eslovaquia dentro de poucos días; para que tamén alí o espírito do Opus Dei difúndase máis e máis, sementando en todos os ambientes o amor á Igrexa e o desexo de santificarse e santificar no medio das tarefas ordinarias. Non

imaxinades con que piedade
insistente pediu o noso Pai por esa
terra, en 1968, cando houbo un
conato de liberarse do xugo do
marxismo.

Con todo agarimo, bendívos

o voso Pai

+ Xavier

Roma, 1 de maio de 2012

[1] Pseudo Gregorio Taumaturgo,
Homilía II sobre a Anunciación. [2]
San Xosemaría, *É Cristo que pasa*, n.
52.

[3] San Xosemaría, *Homilía Sacerdote
para a eternidade*, 13-IV-1973.

[4] Bieito XVI, Discurso na audiencia
xeral, 14-III-2012.

[5] Concilio Vaticano II, Const. dogm.
Lumen gentium, n. 59.

[6] Bieito XVI, Discurso na audiencia xeral, 14-III-2012.

[7] San Xosemaría, *Camiño* , n. 502.

[8] *Ibid* ., n. 509.

[9] Bieito XVI, Discurso na audiencia xeral, 14-III-2012.

[10] San Xosemaría, *Amigos de Deus*, n. 247.

[11] *Ibid* ., n. 241.

[12] *Jn* 19, 26.

[13] Bieito XVI, Discurso na audiencia xeral, 14-III-2012.